

1425 5/11 30: 1. Beh. af F. t. L. om Ophævelse af L. ang. Erhvervs- og Arbejdsfriheden. 1426

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Lundberg har Ordet for en kort Bemærkning.

Lundberg: Man ynder altid fra Partiet Venstres Side, naar denne Lov drøftes, baade her og ude omkring i Landet, at sige, at for Venstre er det et Spørgsmaal om Frihed og Retfærdighed, og at det er dem ligegyldigt, om det er Arbejdsgiverne eller Arbejderne, der rammes af Loven. Jeg skal ikke komme ind paa, at det jo er beviseligt, at Loven først og fremmest og næsten *kun* kan ramme Arbejderne, men jeg vil spørge det ærede Medlem Hr. Slesbager, om det da ikke er rigtigt, at det ærede Medlem, da han var Trafikminister i 1923—24, gav Murerarbejdet ved Posthuset i Randers til de private Murmestre — og til en Pris, der laa 14 500 Kr. over det Tilbud, der var givet af Mursvendenes kooperative Forretning i Randers — og her i Rigsdagen gav den Forklaring, at naar han havde gjort det, var det, fordi der var en Aftale mellem Tømrernes, Snedkernes og Murmestrenes Foreninger i Randers om, at de vilde være afskaaret fra at give Tilbud paa Arbejde i Bygningen, hvis man modtog Tilbud fra Mursvendenes kooperative Forening. Er det ikke rigtigt, at det ærede Medlem den Gang, som Trafikminister, af Statens Penge skænkede 14 500 Kr. til Murmestrene i Randers, afslog et Tilbud, som laa saa meget lavere, og som *kunde* være modtaget, fra en Forretning, som havde store Arbejder bag sig, og som havde Finansieringen af Arbejdet i Orden? Men det ærede Medlem tog alligevel af Statens Penge for at tækkes Arbejdsgiverne i Randers og modtog et højere Tilbud. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem: Hvorledes faar han *det* til at rime med sin Kærlighed til Arbejdsfriheden?

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Slesbager har Ordet for en kort Bemærkning.

Slesbager: Jo, jeg erindrer godt det Forhold, som det ærede Medlem Hr. Lundberg fremdrog. Nu ligger det 7—8 Aar tilbage, saa jeg kan ikke huske Sagens Enkeltheder, men jeg kan i alt Fald huske

saa meget, at Lederen af dette Bygningsarbejde, Arkitekten, henstillede til Regeringen, at vi ikke modtog dette Tilbud, fordi han ansaa det for umuligt saa at gennemføre Bygningsarbejdet. Men det var en Nødvendighed for os at faa Bygningsarbejdet gennemført, og derfor fik de, som altsaa havde givet dette Tilbud, ikke Arbejdet. Vi var jo ikke forpligtet til at tage det laveste Tilbud, det er man aldrig ved en Licitation, men Arbejdet *skulde* gennemføres. Saaledes laa Forholdet, saa vidt jeg husker, men jeg kan selvfølgelig ikke have Sagens Enkeltheder præsent i dette Øjeblik, da den ligger saa mange Aar tilbage i Tiden.

Det ærede Medlem Hr. Lundberg sagde, at Venstre ude paa Møder altid hævder, at det, man vil gennem denne Lov, er Frihed og Retfærdighed. Ja, det er fuldkommen rigtigt, det ærede Medlem har ganske Ret, vi vil kun Frihed og Retfærdighed i hele dette Forhold. Men saa føjede det ærede Medlem til, at det var jo bevist, at Loven næsten kun ramte Arbejderne. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem: Hvor er det Bevis? For de afsagte Domme beviser nemlig det modsatte. Hvor er Beviset for, at Loven næsten kun rammer Arbejderne? Hvis det ærede Medlem ikke kan føre dette Bevis, har han fremsat en fuldkommen urigtig Paastand her fra Talerstolen. Denne Lov er nemlig ikke nogen Klasselov; det er rigtigt, som det blev sagt før, at *hvis* det er en Klasselov, saa er det en Lov, som i hvert Tilfælde rammer *alle* Klasser indenfor Befolkningen.

Ministeren for Handel og Industri (Hauge): Ja, der er ikke nogen, der er i Tvivl om, hvad der er Oprindelsen til den Lov, som her diskuteres. Oprindelsen er Kolindsund-Sagen og den Agitation, der fulgte i denne Sags Kølvand. Jeg er aldeles ikke, som det ærede Medlem Hr. Henriksen sagde, kommet ind paa et forkert Spor i min Forklaring af, hvorledes Loven om Erhvervs- og Arbejdsfriheden er opstaaet. Det er uomtvisteligt, at Udgangspunktet er den Kamp, som Landarbejderne førte mod en Del af deres Arbejdsgivere. Jeg sagde, at denne Kamp endte med, at Landarbejderne ved Højesteret blev idømt meget høje Skadeserstat-